

[H. P. Johansen.]

mændene. Men det er klart, at der er to Interesser, hvis Vægt skal vejes mod hinanden, naar vi staar over for et Spørgsmaal som dette. Det er for det første det Besvær, den nuværende Ordning volder Befolkningen, og for det andet den Bekostning, den foreslaaede Ordning vil medføre for det offentlige. Det er imidlertid oplyst i Bemærkningerne til Lovforslaget og i øvrigt nævnt af den ærede første Taler (Jensen-Stevns), at den nye Ordning, som den højt-ærede Minister foreslaar, ikke vil medføre en større Udgift end 2 400 Kr. aarlig. Naar det ikke drejer sig om en større Udgift, vil jeg meget varmt anbefale det foreliggende Lovforslag, idet jeg finder, at det ogsaa økonomisk set er fuldkommen forsvarligt. Tidspunktet er nu det rette til at ændre ved Forholdet, fordi Dommerembedet i Rudkøbing er blevet ledigt, og man kunde tilføje, at vi nu har 8—9 Aars Erfaring for, hvordan Ordningen af 1927 har virket; det maa være tilstrækkelig Tid til at bedømme denne Ordningss Hensigtsmæssighed.

Jeg skal saa blot til Slut erindre om, at man i 1927 havde Betæneligheder ved at sammenlægge Ærø og Langeland i denne Henseende. Hvis man læser Forhandlingerne paa Rigsdagen i 1927 angaaende det Spørgsmaal, vil man se, at flere Ordførere stod lidt vakkende og pegede paa, at det er vanskeligt for to Omraader at have fælles Retskreds, naar de ligger fjernt fra hinanden. Ogsaa dette, som jeg minder om, bestyrker mig i den Tro, at Ærøbefolkningens Ønske er fuldt ud berettiget, og at Rigsdagen bør imødekomme det. Jeg anbefaler Lovforslaget og haaber, at det maa blive gennemført meget hurtigt her paa Rigsdagen.

Godskesen: Jeg skal ikke modsætte mig, at dette Lovforslag vedtages. Da der er en saa stærk Stemning for at gennemføre den nye Ordning paa Ærø, og det kan ske med saa ringe Bekostning, mener jeg, man bør imødekomme dette Ønske, men jeg kan dog ikke tilbageholde en Beklagelse over, at man ikke i 1927 tog de paagældende Hensyn i Betragtning, idet jeg ikke tror, at Forholdene har forandret sig fra 1927 til nu. Thi dette at gøre Skridt frem og tilbage paa Retsorganisationens Omraade vil altid være en kedelig og uheldig Ting, og jeg haaber, at man i Fremtiden, kun naar der foreligger gode Grunde, vil indlade sig paa noget lignende.

Zahle: Da Ærøs Beboere saa varmt ønsker at faa genoprettet Dommerembedet

der, og da de dermed forbundne Udgifter for Staten er højst ubetydelige, skal jeg anbefale Lovforslaget til Fremme.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker samtlige ærede Ordførere for deres Tilslutning til Lovforslaget og skal til det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Jensen-Stevns) sige, at jeg allerede ved Forelæggelsen af Lovforslaget betonedede, at jeg var fuldkommen enig i, at hvor det var muligt og forsvarligt, burde man følge det Princip, som alle har været enige om, nemlig at nedlægge de mindre Retskredse, hvor dette synes rimeligt. For saa vidt deler jeg altsaa ogsaa den Beklagelse, som det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen) udtalte, at man ikke i 1927 tog det Hensyn til Ærøboernes Ønsker, som man nu gør. Naar jeg har ment, at Ærøboernes Krav er berettiget, skyldes det ikke alene de Grunde, som allerede er fremdraget, dels i Bemærkningerne til Lovforslaget, dels i min Forelæggelsestale, men ogsaa til en vis Grad historiske Hensyn. Ærø, der bestaar af Ærøskøbing Købstad, Marstal Handelsplads og Sognene Marstal Landsogn, Rise, Tranderup, Bregninge og Søby, var som bekendt en Del af Hertugdømmet Slesvig, men gik i 1864 over til Danmark, om jeg saa maa sige, og det kan jo ikke skjules, at ved Indlemmelsen i Kongeriget efter 1864 hævdede Ærøboerne meget stærkt, at Bevarelsen af en selvstændig Retskreds var blevet tilsikret dem. De gjorde i saa Henseende gældende — og det gjorde de saa sent som i 1927 —, at der allerede da havde været en særlig Jurisdiktion med Tingsted i Ærøskøbing, og at det ved Ærøs Indlemmelse i Kongeriget efter 1864 blev lovet Ærøboerne, at de, hvad Embedsmænd angaar og paa andre Omraader, ikke skulde blive stillet daarligere, men snarere bedre end hidtil. Det sidste Løfte har jeg dog ikke kunnet finde udtrykt i en saadan Form, at man kan sige, det er bindende for danske Myndigheder. Desuden paaberaabtes Øns isolerede Beliggenhed og dens Befolkningstæthed, og det hedder i Henvendelsen til Rigsdagen, saa vidt jeg erindrer fra 1927:

„Skulde nu Retskredsen eller Jurisdiktionen ogsaa nedlægges,“ — nemlig foruden Politikredsen Amtstuen og Lægedistriktet — „staar Ærø uden al verdslig Øvrighed, og denne gamle selvstændige slesvigske Landsdel bliver derved fuldstændig degraderet til Fordel for en anden Landsdel, som man efter vor Natur, Levemaade og Tankegang aldrig vil kunne føle sig knyttet til.“